

מ"מ מודיעה דעבד הוה ליהויח נה ולכרך עליו בירא עני בשמים חדח להרבות בשבת וחרח דיש עליה ברמז שאמרנו כפי דברי ס' הוהה שקדוש ונהי שהרובע לכיוון ימין כפי כחו בגרסה (עד מוס' שיד שכלו הישר מנעתי) כשהוא אומרה אבל לא יפרסם הנעלם בנה עד שיאמר ברוך מקד'ה ועוד נר' טעם אחר שאין נר'הרואי נומר עליה ברוך מקד'ה קודם קידוש (שעפ' היין ונו זכרים קידוש לו נכת' גל' בזולתו) והטעם דתכף ומיר אחר הפיערביח ש"ה הל' עליו (זכרון) קדושת שבת ועל היין וחס' רומר כן קודם קידוש נר' כמולול בכפי היין הוהיל ומיכיר קדושת שבת על שהם חס' דכנוחש מאי דאמר' וכשמקדש על היין צריך לקשות את קנה' והטעם כתוב בירוש' כדי שלא יראה הלחש בושח' לפי שהיה מוקדם בתוב החילה כ' והיה ראוי להקדשו בגרסה או לקדש עליו והע' דאמר' נעלמה כל קדושי לגיל' ח' כמבכנת מ' וכל שאינו ראוי כדוסק' כיון שאינו ראוי ולא ניתן קידוש עליו לא חפשת לן חס' קדושים וביכיר זכרון קידוש או לא הוכיר : הה' ג' ולענין דינא לא מעלה ולא מוריד אבל מ"מ נר' דנר' שלא כהובן ואין ראוי לעשות כן כנ"ל מהסגרה

אבל מן קוין כ"ל שאין לימר ולהוכיח שיש חליה כמה שאינו חלוי כ' בגנן חס' נא לחבול דגים שמכוס' בשבת ע"ד המקובלים אטומי יאמר קוד' הכינתו ברוך מקד'ה הינכך ינר' בגמ' חס' יראה להריח גל' לא יאמר במקד'ה הוהיל וכל עליו קידוש היום וחכמים חקנוהו על היין ולא ע"ד קשר

לקוטים

גרמ החכם גע'פ' חיקון יחשבר בשאר התקופות דקל' ג' הע"ה וענימיה בטעם שהעולם כוהרים שלא לשחית פנים בכל אשה חד' תקופות בשעת התקופה שיש אומרים שד' מלאכים משוקים על הצוט בד' תקופות אלו כל אחד וא' תקופתו ומתחלפים ובכזה ינא וזה נכנס עומדים המים גל' שמרים וי"א שהשטן משליך לו טיפה של מרה במים עכ"ל

אמר אמ' אבי ראיתי כתוב בכתבי אחר קדוש הראי' סו'ר וממלחות חגים דעות מדבר זל' כי סוד שלש תקופות הגנה הוא שאלו הרגע נשארין המים בלא שמירה עד שנוכלין ברכות של מימי ג' ע' ואינו מתגבר כ"א ב"פ ששם תקופת חמון ותקופת תשרי אבל בעת חיפ' כ"כ כי ייקר הנרבה היא כשמחברך גב' ומקיס דיינו בתקופת תשרי טבת וקמנו כי בתקופת ניסן אין לו פוס' אחיות ולפיכך כל ה' נומות אינן כ"ח בג' תקופות הנ"ע עכ"ל

והיום אביעם וחדשות חשמיעה מה שראיתי כתוב לאחר קמחמתי ישראל ממשגי ע"הק ירושלים ח' ושמו מרדכי מלכי זל' חמיו של הר"ב כר"ה אביו של הר"ב מלכי בקדוש גיטו של מהר"ם ו' חניב זל' כתב בקונטרסו וזל' יחר שהעתיק דברי הח' על תיקון יששכר מ' לענינים דיינו ונחק ונתן יפתח כו' שיש סכנה פו' לשחית מים ב' כהוב' שם כתב וזל' ונהגו העולם הכרות התקופות וזמן הזה חין מועיל הכריתו בטום מקום כלל מנ' טעמים קאחר שהקובה נמייל שנגבו ג'ה געולם מ' מ' טעמים בזמן הזה יותר מ"ה ימים וד' ראיה פנו שני ימים ועוד שאין השעות שוים בכל המקומות שחס' התקופה במדינה אחת יהיה נחצי היום במדינה אחרת גרסיה קודם לו או אחריו הינכך אין נדבר (הסברה)

חועלת כלל כלל עכ"ד ודע כי מבין הנואף מחמת כניס קולמוסו ככל הכתוב בקונטרס' ראיהו חכם נמרק' ה' רוכא הוכן מקובל ויוא' ה' מרבים החכם הגדול הזה זל' יסיה ודע כי דבריו אלו נועי' למ"ס החכם הנרבה נר' חייא הנשיא נס' העניר מנ' סוף שער ג' וזל' כל קשר חשמע מהאומרים חס' התקופה נישלת בשעת כופ' פ' הים כך בעולם אל תחוש לו כו' וכן המכיר אחר נארכות אלה להשמר מחשיות המים דברי הבאי הם שאין אדם וכול לדעת זמן התקופה במקומו חס' לא ידע כמה מרחקו גלויך מקצה המזג' (כ"ש' גם בזה נפל מחלוקת בין קהלים הפלג') ולא יחכו זה לזה אלא מלאנו לענין זה בדברי הקדמונים זכרון שנתהבס לתת בו טעם עכ"ד עוד ראיתי לו לחתך קידוש מחמתי ירוש' ק' שכתב קונטרס' שלו מכת' וזל' על ההי' ראמר' ו' ו' ו' פוי אעפ' דוחר יורה בת נס' דאפי' ב' ו' ו' על המדבר יוכל ויחכו להחשפך מנ' קנה לזכר וכן להפך וז' דבפי דרכי הרפואה ד' כולם האש' אפי' אחר שגשגת' להחשפך ולהיות קרוב לזכר (והי' נגד' האילוניות שהזכירו ח' גב' קדש ליום והי' הזכר' לנקבה) (ע"ה' כפלה) והוא מחמת סיבות ואפי' הזכר גדול' לא ימים כז' לריד שחלע שח' מי הנחור' שהי' חלמ' פ' נאמר' מ"ה' (אין מולחין שום שני' בתכונת הצד' הזכר' יותר מן הנקבה אלא שזו אברים מנפנים וזו אברים מנחז' (פ' אברי הסולר' ב' י' נאש' מנפני ערלה ונ' כנולע) נאמר' שחס' דבריו חס' חס' ל' יתרחקו חנ' שחם חס' וזל' ערל' הילחם לחז' ומקנה החשפך לזכר ואם נהפך במיעוט דם ורוב קרירות תחלצר חנ' הוהרות ותחזור לערים ומכירות זכר ותהפך לנ' רח' נקבה (יען שמוקם קאבר החזיר לפנים נעומק לשורשו ועיניו נעשה כמין נכב תורה הקב' חמ' ופעמים רבות רצו הרוכאים לומר שדבר זה נעשה בל' גל' נקל נשואו בנזון חמו' (לנפיה' פנ' צ' ולס' צד' רכות חנ' המולכים לקבל צורות משונות ממה שהיו בתחלת יצירתן מ' ש' המכלת למין חס' כ' ו' ולפעמים ע' ד' מקרה וזרות אפי' בג' ו' יקרה כ' ע' ד' מ' המפרשים ע' פ' יענוף שית חוס' למו יצא לחלב ענינו עיין עליהם כנ"ל

וכתוב בפעריהם שחולה אחת בזמן שהיו מבקשין רוחם לחופה נחשפכה לזכר כ"כ פ' ר' ל' וז' דף ע"ה נסס כליכיו ברופא' ואגוד' ה' הירוש' הגדול המובהק אב בחכמת הרפואה העיר שבעיר אנדו'ש שאלה אחר שאלת קודם לירמיה מחמת חמיון נפסכה לזכר ונמחלה זמן ונשתנה קנה מנקבה לזכר וכן שער ראש' ושאר שניי' וכן מנ' אחר נעיר חרופו אירע מחורע חס' ורופא פורטיג' כתב שנק' ל' ו' (ה' שש' מדרש גדול להרמיה אירע שאלה מח' נשתנית מנקבה לזכר והלכ' בקרב ה' חס' והיה לזכר חכמי' האנשים כבון חר' וזל' למלחמה ונצל נשים הרבה וקו' לו לשש' וכן אירע נמר' ל' הצורה (שהוא עיר ממלכה לחל' כמר') וב' כ' וספרו רבים ממאורע כ' נהשתל דון מינה אס' אחר לידה יחכו כך (אף שהול' דרך ז' נרחוק מאד) קדש לידה לא כ"ה הוא דכמו שמשנה' זה ישנה זה דעין מ' ע' פ' שז' חמים זכר בן שנה וגו' דאיכ' דהי' לז' חס' חס' בטרות דמ' ע' ע' עכ"ד (עס קנח מוספת ביאור שלנו) ונשתחתי זה שישמע חס' וגו' ע' ד' היכן דברי חז"ל מגעים עד עומק מח' שח' כלל' והבן זה טעם פאר נאס' חמ' ו

נשי ראיתי בקונטרס' הכ"ל דבר הראוי להודיע שהולך ומסתפק אס' האשה הלוי חיללת בגילה או

או פטורה ופשיט לה דפטורה מטעם מאמר הכחוב דכתיב
 גערל זכר כו' משמע דזכר מעיקרו הוא דחייב במילה
 אבל נקבה מעיקרה ונעשית זכר לא עכ"ל
 שמענו מלפני דבריה חדשים מפי זקן חכם העבודה קשה
 חי' רירמים הוא בעי כגון דא בני מדרשא הוא מפקי
 ליה לבר מפרוהור דבי מדרשא יפי' ומה' אה' כנים
 הדברים דאיה' להא נחץ הפענע אף גרדן זר ורחוק .
 בר' אלפנדיא ראה לפטור מהסיא דחנן פ"ח דבכורות
 דלרבנן יולא דיען הלא אחריי אינו נכור כו' מטעם
 שקדמו אחר כלומר דנע' מחייב' ירחו' עד שעת לידתו
 ראשו' שלא יקדמוהו אחר איך שיהיה וכל' אינו נכור
 שטמרה חורה לר' כי אף שהוא פט'ר אלמא קרימת' ענין
 לראשון ענין פסק רחשויותו דכוחא' הלא כיון דכתיב
 וציוס הח' ימול נטר עורלתו כר' דיתכ' לומר שכתו' הוא
 דכתי' גבי ליד' הזכר מודיעינו עורלתו הניכרת בו ומחוגרת
 עמו בשעת לידה שהיא עת יציאתו לאור העולם הוא
 דהוי נכורי זה לאפקי ערלה הניכרת בו שלא בשעת
 לידה אלא לאחר מכאן כגון שקדמו לו בשעת לידה סימן
 ביקנות ואח"כ ניכר בו סימני זכרות אינו בכלל הכורי
 טוע' דפסק דין ערלה ממנו ואינו בכלל ערל זכר כיון
 שקדמו בקנות כנ"ל

ושוב עמדתו ואתבונן כי הפלא הוא הוה אין
 לדחותו בימין הנשיא מאחר שמצאנוהו
 בחולת הער' הוא היה אשר ראיתי בהגאון הגדול
 בע"מ' ספרך בערך פדלס וז"ל בדלס זו אשה וז' שנים
 שראשונה' שהיא זכר נק' כגוע וכשפסק' לנקבה נקרה
 שפד' כו' עכ"ל אלמא משכחת לה כח נוקנות כגוע
 גטעון ער' ז' שנים ופ"כ אחת דן לכה זכרות וכבה ידעתי
 במעט פותר האדם מן הער' הלא מועד היא לבר
 פ' ואין ראיה מזה' מן הארנ' שהיא זכר ונקבה מב' הכוח'
 יחד שהיא הנוקנות ניכר בה ממש לשדא כמז' שמעידים
 האידן הנאמלין בכל יום שכתפוחי' מעיה' מולאין
 והעובר מתחבס וכו' כגון הפנה ניכר בו ונראה ט' כלי
 שזכרות ונכר' הפוליד' במין זהת' תחילת יצירתו כן
 המציאו התורה משה' פ' פסוק' טוע' זר ופלא הי' בזה
 ובה גתישכ אלפי מה שמתמתי ש' גפירופי ע"ס פער' עי"ס
 י"ג בירושלמי פ' הרהור' תני הנות' כיו"ד ה"א והנות' כיו"ד
 ה"א פרי ז' חכם באל"ף למ"ד וחחם באל"ף למ"ד
 פרי ז' בור באל"ף למ"ד וחחם כיו"ד ה"א פ"ז בינוני
 כיו"ד ה"א וחחם באל"ף למ"ד פרי זו דרך אחרת עכ"ל
אמר אמר ראיתי פירושו ח"ל יו"ד ה"א כלומר
 שם המיוחד יו"ד פ"י וי"ו פ"י חלף
 לא"ד ר"ל שם אלפים ומנהג הירוש' לקר' כלפיו כנודע
 וס' ק' ארבעה מיני החימות נברכה יש נשמות הקדושים
 ובפרט שם מלא' שהוא יהו"ה אלה' (כדאיתא) נמ"ר
 פ"פ ביום עשות ה' אלדים ארץ ושמם שם מלא' עלי
 עולם מלא' וכל הרוצה ליחד ולשגח להקב"ה או לברכו
 ומתחיל ואומר ב"א יו"ד פ"י וי"ו ה"י אמ"ה כו' וכוותם
 הנברכה שם הוי"ה (בגון ברכת אשר יבר' וברכ' ראשונה
 של ברכה סמוך דומין) שאומר ברוך אתה הוי"ה
 ה"א חכם כלומר שכן ראוי לפיות וזהו יחוד ק"ש שמע
 ישראל ה' אלדינו ה' אחד . אבל פתח באל"ף למד ונזופס
 באל"ף למד כלומר שאומר ב"א אלדינו מלך העולם כו'
 או שאמר ברוך אתה אלה' מלך העולם כו'
 ולנסוף חתם ואמ' ברוך ה' אלדינו ה"א ביר לפי ששם
 פקודת הוא שם הוי"ה שבו ברא הקב"ה את
 העולם וכל שהטי היצירות הוא שם אלה' ופ"כ בריה
 ובריות שברא ברא מלאכים שנק' אלדינו ומי המורה שכל
 המלאכים והאלפים שברא הם מאדון אחד הוא שם
 המיוחד שמתחד את כל אלו הפרטים שהוא שם הוי"ה

הלכך כשחותם בשם הוי"ה ייחד את הכל תחת רשות
 אחד חנל חם פתח באלדי' וחתם באלה' ה"א בור
 שהניח הכלול בפרוד ומה העיל להזכיר שם המיוחד
 בהמצא כיון שאחר שיחד חור והפריד וקאץ בנטיעות
 לפיכך ה"א בור

פתח באל"ף למ"ד וחחם כיו"ד ה"א פרי ז' בינוני
 הואיל ויחד השם באלה' אלא אבל את פתח
 בשם הוי"ה וחחם באל"ף למ"ד זו דרך מינות שקאץ
 בנטיעות ועשה מי שהוא יחיד בעולמו לאלנות הרבה
 וז' שזו היה חטא הנחש שרצה לעשות עצמו אלוה' כו'
 ולאפקי מה שאנו אומרים ה' הוא האלדים ה' הוא האלדים
 ה' מלך ה' מלך ה' מלך כו' עכ"ל וישמע שחכ' כו'
 פ"י יד ראיתי בקונטרי' כת' לה' מורכי מלכי חמיו של
 הרב פ"ח ז"ל מחכמי ירוש' ח"ו שכתב וז"ל
 בחור העולה לא"י מח"ל אע"פ שיש לו אב והם בח"ל
 ודעתו לחזור אינו עושה יום טוב ב"ל בלילות רק עושה
 יום אחד כבני ח"י וטעמא שהם ימנ' שם אשר כראונו
 ישמנה ויהיה מהפכני ארץ ישראל וכו' נהגי היום
 בירושלים שאין בחור (או אלתון נדעת) לחזור עושה
 שני ימים טובים כ"א יום ח' לבר ולי אין כו' מנהגם
 זה אף אה' יש להם רב דחוקת הבחורים שלא לבעול רכון
 אניהם ולא מקרי חוטב עד שיבעול ויעקור דירתו ממקום
 אבותיו ואינו עושה כהגון וילפינן לה מיעקב אע"ה
 עכ"ל

פ"ז עוד שם ח"ל מעש' שהיה כך היה דרוס' שהיה מוכן
 לעשות תרופה לחולה ואמרו לו בחלום שחזרו
 חילה עתיד למות ושלל יעשה לו חזות תרופה ונפסק
 הרופא בדברי חלומ' פאלו חי חייס' ללו' במקום פכניה' או
 לא וחרם שפעמי' הרבה חלם על החונים שהיה הרופא הזה
 עוסק בתרופותיהם זה עתיד למות וכן היה שמענו ממנו
 רפואות דאש' לא יועילו יוצקו דחייס' לחיי' שעה
 ופעמי' חלם דאין שום נזק יגיע לזה החולה ונכב
 עמו מיני הרופות חזקות לעקור ממנו שורש קשולי
 הסוף ועלה בידו . כראש דכן הוא הדין דק"ל דאין
 פרוקא לפכתא ומיחש מיהא בשב ואל תעשה חייסין
 והכ"מ דחייס הרופא לברני חלומותיו כשהוא מסופק
 בדבר הרפואה ואין ולחו ורפיא בידים אבל אם פוח
 בריח לו שלא יזיק לג' אותה הרפואה וחלם שלא יעשה
 לו חין דברי חלומות מעלין בו לדבר הלכה וכן אם
 זה הרופא מסופק ורופא אחר אינו מסופק אינו חושש
 לחלוק רופא חנינו ואם יש ברוחאס ספק נזק אם לא
 יועיל הסור לעשות אותה רפואה בכל זמן אפי' בלא
 חלום עכ"ל

פ"ח כתב מרן ג"י בש"ע י"ד סי' קע"ט ח"ל אין שואלין
 בחזיון בכוכבים ולא בגורלות עכ"ל נ"ב אומר ע"י
 שאלות ששאלין בגורלות ע"י ספר כגון שפותח תומס
 ומנהג כ"כ דפיס כו' כנודע אצל המורגלים בזה לר'
 דאין חשש איסור בזה יען שאינו נגרר זה בסוג בגורלות
 הפירענים למקדש אחרים ולכאורה אין כראש מקום
 לטעון על שאל זה אם הכב ישיבוהו לנו כי לירוש' את
 ה' שוח הולך ולא גרע מההיא דפסוק לי פסוקך פון
 החינוק שיותר כמ"ש שם ורואה עני' לע"ד שיש לירקן
 החר' זה מדברי הרמב"ם שהעתיק בנו הרב לצדקס
 הכסא' בחידושו שהעתיקו בט' מעשה רוקח ח"ל דנינו
 המחבר השב' בחשבה בל' ערבי שאין לפתח חומס
 ע"ד גורלות וגויים וז"ל עשה כן אין לבעול אותם
 שממנו גם לא להכות על י' עכ"ל דמדקאשר לגויים
 לייקא מכלל דלישראל שרי' רשעה המינא לפק'ר פם
 דאין דבריו לריכין חזק והיא כי הגויס חוקע' וכו'